

Spørgsmaal om 3die Lønningsklassens Anciennetet med Berettigelse kan have i Erindring, naar man af mere paaatrængende Grunde gaar til enten en Revision af Postlønningssloven eller et Tillæg til den, ved hvilken Lejlighed ogsaa Spørgsmaalet om Postassistenternes Lønning, der før har været fremdraget her i Tinget, ogsaa af det ærede Medlem, naturligt vil kunne komme frem.

Dernæst er fremdraget Spørgsmaalet om Statsinventar til Postkontorerne. Det er et Spørgsmaal, jeg ikke skal opholde mig ved endnu, vi komme maaske til det senere, thi der foreligger Andragende til Rigsdagen derom. At det ikke vil blive nogen billig Historie for Statskassen, kan man vist paa Forhaand være overbevist om.

Jeg kommer saa til Landpostbudene. Først skal jeg gøre det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) opmærksom paa, at det er en Fejltagelse fra hans Side, naar han ikke har kunnet finde optaget paa Finansloven nogen Bevilling til Opfyldelse af de Forordninger, vi i Fjor talte om. Jeg lovede den Gang paa det næste Finanslovsforslag at optage Bestemmelser om Huslejhjælp til Landposterne, der ere bosatte i Købstæderne, i Lighed med, hvad de røde Bude faa. Dette er sket — og det vilde i øvrigt ikke have været saa vanskeligt for det ærede Medlem at finde det i Anmærkningerne — samtidig med at Forholdet med deres Sygedage er administrativt ordnet. Det er af den Slags Supplerter og Forbedringer paa enkelte Punkter paa Lønningsloven, som jeg mener, man meget vel kan afgøre, efterhaanden som Kravet derom har rejst sig og er anset berettiget.

Men et langt større Spørgsmaal er Spørgsmaalet om Landposternes Statsansættelse og Pension. Ogsaa her skal jeg erindre om, at det ligger meget kort Tid tilbage, at Postvæsenets Lønningsforhold sidst bleve ordnede, nemlig ved Lønningsloven af 23. Maj 1902. Jeg vedkender mig den Anskuelse, at naar en Etat efter lange og indgaaende Forhandlinger har faaet en ny Lønningslov, saa burde den Sag være at anse som ordnet, i alt Fald for en Tid af dog nogle Aar. Det er nu to Aar siden, at den ny Postlønningsslov traadte i Kraft, ikke længere, og vi staa allerede midt i Kravet om en højst betydelig og finansielt meget vidtrækkende Ændring i Loven! Jeg kan ikke nægte, at jeg har den Opfattelse, at Tidspunktet

til en Behandling af denne Sag havde været, da Postlønningssloven blev behandlet, og da Spørgsmaalet om Landpostbudenes Alderdomsforsørgelse fandt sin Plads i denne Lovs § 22. Men da man fra alle Sider nærer stærk Interesse for at ændre Postlønningssloven paa dette Punkt, skal Regeringen gerne yde sin Medvirkning.

Administrationen har selvfølgelig lige saavel som Tinget Ønske om at kunne forskaffe Landpostbudene saa gode Kaar som muligt. Gennem mange ny Forbedringer i Lønforholdene m. v. i Løbet af de sidste 12 Aar har jo ogsaa baade Rigsdagen og Administrationen dokumenteret sin Interesse for Landpostbudene. Men jeg vil dog fremhæve nogle Vanskeligheder, der straks frembyde sig ved Optagelsen af 3,500 Mænd blandt de statsansatte og pensionsberettigede Funktionærer. De kunne jo for det første ikke optages i én ny Lønningsklasse, da deres Lønninger ere højst forskellige, eftersom deres Router ere forskellige og ofte kunne og nødvendig maa forandres for det enkelte Bud, eftersom det er nødvendigt at omlægge Router, oprette ny osv. Allerede dette særlige Forhold vil volde store administrative Vanskeligheder. Men dernæst maa man heller ikke overse, at Ordningen vil medføre næsten en hel Omændring af den hele Institution. Nu kan der jo antages til Landpostbude ogsaa Mænd, der ere noget oppe i Aarene, og dette sker hyppigt; ved den ny Ordning maatte man ved Ansættelsen holde sig til yngre Mænd. Saa-danne kunne sikkert ogsaa findes, naar Talen er om Landposter, som udgaa fra Købstæder og større Stationsbyer, men ved de smaa Stationer og Brevsamlingssteder kunde det ofte have sine Vanskeligheder. Her vilde det ikke altid være let at finde en dertil egnet og villig Mand af ung Alder, medens der ved Stedet maaske kunde bo en midaldrende eller ældre Husmand eller Landarbejder, som gerne ønskede Pladsen og var skikkaet dertil, saaledes som det ogsaa hidtil er sket ved Besættelsen af disse Pladser. Saa maatte man nødvendig ind paa, at Staten sendte dem omkring til forskellige Pladser, flyttede om med dem, som det nu sker med andre Funktionærer, f. Eks. med Portører. Men der er dog den væsentlige Forskel, at Portørerne ved deres Ansættelse ved Statsbanerne altid have Udsigt til at naa op i en højere Lønningsklasse indenfor Banerne, saa Tilbudet fra Ungdommen vil sikkert altid være større her end til Landpostbudebestillingen.